

i Toldskat. Det er efter min Mening en noget tør Afvisning af, hvad en Taler er fremkommen med i modsat Retning. Jeg maa derfor fastholde, at hvad det her dreier sig om for den almindelige Befolkning, og det for en grumme stor Del af den, er ikke noget Ubetydeligt, er ikke noget saa Intetfigende som 1 Rigsdaler eller 9 Mark. Man maa ikke tage Ordet „Arbejder“ i en saa snever Forstand, at man derved kun mener den aller-uaaleste Arbejder, der er lige paa Nippet til at gaa i Fattighuset. Nei, vi maa tage Arbejderfamilier i Almindelighed, og saa vil jeg dog nok spørge, om det er en saadan Ubetydelighed han betaler i Told af, hvad han spæder og klæder sig med, thi han betaler jo ogsaa Told af, hvad han slider. Den Mand, som har opstillet den Beregning, at en jevn Familie betaler 30 Rigsdaler om Aaret i Told, har neppe engang taget alle Forhold med. Det er i det Hele et Regnestykke, som jeg ikke for min Del vil sige noget Bestemt om, thi det kommer ved den Slags Beregninger an paa, fra hvilke Forudsætninger man gaar ud; men at det er saa intetfigende, kan jeg dog ikke tro. Naar vi huske paa, at hvergang en Mand kjober en Pot Brændevin, betaler han 5—6 p. i Skat, og hvergang han kjober et Pund Sukker, 4—6 p. i Skat, og at noget lignende gjentager sig ved mange andre Kjøb, saa vil man let indse, at det ikke bliver nogen Ubetydelighed i Skat Aaret rundt. Men jeg gjentager det, det er den gamle Tænkmaade og det er det gamle Forsæt, som stadig kommer frem, nemlig at gjøre disse Ting til Intet, saaledes at den Befolkning, som de egentlig trykke, kan vedblive at have Kroen paa, at den ikke er forurettet.

Formanden: Det ærede Medlem burde ikke gaa ud fra, at en foregaaende Taler skulde have sigtet ham for at have sagt Andet eller Mere, end hans virkelige Overbevisning var. Men i hvor ærlig det ærede Medlems Overbevisning end kan være, er det dog ikke derved udelukket, at den mulig kan være urigtig, og andre ærede Medlemmer have Ret til at udtale sig frit i denne Retning efter deres Overbevisning. Jeg tror heller ikke, at Ordet „opstlyt“ blev knyttet til det ærede Medlems Udtalelse, men derimod til Ytringer, som vare faldne i Folkemøder og deslige, og derpaa er der stor Forskjel.

Scholer: Det forholder sig ganske rigtigt, som den høitærede Formand bemærkede, at mine Udtalelser ikke i fjerneste Maade vare rettede imod det ærede Medlem personlig. Jeg sagde blot, at jeg var overbevist om, at det ærede Medlem ikke selv troede paa, at enhver Arbejderfamilie betalte 30 Rd. i indirekte Skat. Det ærede Medlem fremsatte heller ikke dette som sin Mening, men som Noget, der var fremkommet fra Videnskabsmænd, og som senere — det veed han lige

saa godt som jeg — er blevet brugt ved Folke-møder, hvor det er blevet fremsat og blevet troet af mange Arbejderfamilier. Det var om dette, at jeg brugte Ordet „opstlyt“, men ikke i fjerneste Maade imod det ærede Medlem.

Finantsministeren: Jeg nævnte igaar, at der var flere Lande, hvor Skatterne voteredes aarlig, netop derfor vil jeg ikke forsømme den Leilighed, som en Yttring, det ærede 5te Medlem for 9de Kredts (Brasch) idag brugte om England, giver mig til at fremhæve, at til disse Lande hører England ikke. Det har under de nuværende Forhold en vis Interesse at gjøre opmærksom herpaa. Jeg tør naturligvis ikke gaa ind paa en udførlig Forklaring i saa Henseende, men jeg vil sige, at i England ere Skatterne faste i Principet. I England har man slet ikke det System, som man kan kalde det ældre kontinentale efter de franske Theorier fra Restaurationstiden, hvoraf man jo stadigt hører mangan Efterklang paa forskjellige Steder. Skatterne kunne naturligvis ogsaa i England være aarlige, eller de kunne være paa nogle Aar, og i saa Tilfælde maa de ved Lov formyes, dersom de ikke skulle falde bort ved Udløbet af den Tid, for hvilken Skatteloven gjælder, men den hele Fremgangsmaade i England er paa ingen Maade den, som anvendes i de Stater, som jeg nærmest tænker paa, og for at holde mig til de Lande, der ligge os nærmest, og som vi kjende bedst, skal jeg f. Ex. nævne Norge. Forholdet er i England et ganske andet, idet den store Del af de Indtægter, som flyde af Skatterne, er fast lovhjemlet. Naar der ikke desto mindre saa ofte i England er Spørgsmaal om nye Skatte-Bestemmelser hvert Aar, saa ligger dette i en anden Giendommelighed, som jeg vilde ønske det var muligt at overføre til os, om end med nok saa megen Forandring i Maaden, hvorpaa Resultatet opnaas. Denne Giendommelighed bestaar i den hurtige Maade, hvorpaa Udgifterne voteres. Jeg mener naturligvis ikke dermed, at det skulde ske uden tilstrækkelig Prøvelse, og jeg drifter mig ikke engang til at sige, at det skulde ske uden Finantsudvalg — man kjender ikke i England noget saabant regelmæssigt Finantsudvalg —, men jeg fremhæver, at det frembyder en meget stor Fordel, at Udgiftsbevillingerne ere færdige paa et forholdsvis tidligt Standpunkt i Forhandlingen, forsaavidt som de ikke een Gang for alle ere givne og fastslaaede, saa at Bevillingen ikke behøver at gjentages, hvilket jo i England gjælder i en ikke ringe Grad. Naar Bevillingerne saaledes ere færdige paa et relativt temmelig tidligt Standpunkt i Parlamentets Samværen, saa følger deraf ogsaa, at man forholdsvis tidlig kan overstue, om Udgifterne kunne dækkes af de faste Indtægter og af de enkelte kortvarige Indtægter, der kunde være Spørgsmaal om at forny, eller om der kan blive Spørgsmaal om en